

ΕΦΗΜΕΡΙΣ — ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τέταρτός μας χρόνος είναι,
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἔτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑπτὰ,
περισσεύματα μεγάλα δίχως νάχωμε λεπτά.

Ὁ Ρωμηὸς τὴν ἑβδομάδα — μόνο μιὰ φορά θά βγαίνει,
κι' ὅταν ἔχω ξεπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θά δέχωμαι, — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ ὅσας Ἐπαρχίας — καὶ ὅσῳ Ἐξωτερικόν,
ἐπαιδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ ὅτ' ἔχει.
Ἄλλ' ἂν συνδρομηταὶ — δὲν θά γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἂν κρατῇς — δὲν περνᾷς συνδρομητής.
Κι' οὐτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς ὅσων φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμηὸς μας μιὰ δεκάρα.

Ἰουλίου ἑνδεκάτη,
ἡσυχία καὶ ραχάτι.

Ἑπτὰ πούντος κι' ἑβδομήντα καὶ ἀκόμη ἑκατόν,
ἀπονάρκωσις τοῦ κράτους μετὰ τόσον πυρετόν.

Τενεκέδες ὅτ' ἀσκυλιά
μὲ λαγοῦτα καὶ βιολιά.

Ἔσκασε ὁ Τρικούπης ἀπ' τὸ πολὺ γεινάτι
ὅαν εἶδε πῶς ὁ κόσμος τοῦ ἔμπηκε μὲς ὅτ' ἔματι.
Ἔσκασε ὁ Τρικούπης μὲ τὴ χρυσὴ παρέα
γιὰ τὸν Τσιγγῆ τὸν Χιώτη, γιὰ τὸν σιδρ' Ἀνδρέα,
κι' ἐφώναζε ὁ κόσμος μὲ ὅλη τὴν καρδιά :
«Ἔσκασε ὁ καυμένος.... ἐβίβα, βρε παιδιά!»

Κυριακὴ μεγάλη, μεγάλο πανηγύρι,
καὶ μάθημα τοῦ κόσμου γιὰ κάθε κακομοίρη.
Πάει λοιπὸν κι' ὁ Σοῦτσος, ὁ Πρίγκηψ Φαναριώτης,
χωρὶς ναυγᾶς νὰ γίνη, χωρὶς νὰ πέσῃ σμπάρο,
καὶ μέσ' ἀπὸ τὴν κάλπη ἐπρόβαλε ὁ Χιώτης,
μὰ δίχως νὰ μυρίξῃ κρασί καὶ μπακαλιάρω.

Μὲς ὅτ' ἦν πολλὴ μαυρίλα, μέσα ὅτ' ἦν τόση μπόρα
ἔσκασε ὁ Τρικούπης κι' ἐξάρωσε ἡ Ὠρα,
ἠλλάλαξε τὸ πλῆθος κι' ἐγίνανε σκουπίδι
καὶ τᾶρθρα τοῦ Καζάζη καὶ τᾶρθρα τοῦ Ροῖδη,
κι' ἐπέταξαν ὅτ' ἀκάρα τῆς νίκης τὰ στεφάνια
καὶ πᾶν καὶ τὰ σηκίτια μαζί μὲ τὰ τηγάνια.

Πάει καὶ τὸ Ραλλάκι κι' αὐτὸς ὁ Νικολῆς,
πάει κι' ὁ Δεληγιάννης κι' ὁ γέρο-μπαμπαλῆς.
Τοὺς τρεῖς κοτζαμπασήδες ἐλάμπισαν ἀπόνως,
μαῦρο καὶ εἰς τοὺς τρεῖς τῶν φωνάζουν ὁμοθυμῶς,
κι' ἐξῆλθε τροπαιοῦχος ἐκ τοῦ σφοδροῦ ἀγῶνος
λαὸς ἐνθουσιώδης, ἐπαναστάτης Δῆμος.

Ἔσκασε ὁ καυμένος μὲ τῶν κουτῶν τὴν κρίσι
καὶ τὴν ρεπούμπλικά του ἐκόνταφε νὰ σχίσῃ.
Ἐφρένιασαν μεγάλων κομματαρχῶν μερίδες,
ποὺ στέκουν ὅτ' Ἰαμεῖο ἀπ' ἔξω σὰν τοὺς γλάρους,
ἐφρένιασαν τὰ τζάνια καὶ οἱ κοτζαμπασήδες,
ποὺ ἔχουν τῆς κουμπάραις καὶ τοὺς πολλοὺς κουμ-
[πάρους.

Κυριακὴ μεγάλη, μεγάλο πανηγύρι,
καὶ μάθημα τοῦ κόσμου γιὰ κάθε κακομοίρη.
Κρεμάστε τενεκέδες εἰς ὅλα τὰ σκυλιά,
βαρεῖτε τὰ λαγοῦτα, βαρεῖτε τὰ βιολιά.
Ἐξύπνησε ἡ πόλις μὲ φρόνημα γενναῖον...
εὐοί, εὐάν, ἐβίβα ὁ Δῆμος Ἀθηναίων.

Φασουλής και Περικλέτος,
δ καθέννας νέτος σκέτος.

- Φ.—Ούγο, ψυχή μου Περικλή, ούγο και τείναι τούτα ;
φέρτενε τὰ σιμάρματα, φέρτενε τὰ λαγούτα.
Ούγο! δ δικολόλωλος τούς ήμπε μες 'στο μάτι.
και δ Τρικούπης ήσκασε απ' τὸ πολὺ γεινάτι.
Ούγο! δ δικολόλωλος χαρὰ πού θά τὴν πάρῃ...
δ κόσμος γιὰ χατήρι του 'σηκώθη 'στο ποδάρι.
'Τυρρίζανε τὸ κάδρο του μες σ' ἑλῃ τὴν 'Αθήνα
μὲ δάρναις, μὲ βεγγαλικὰ, παντιέραις και κλαρίνα,
κι' απ' ὅπου τὸ 'περνούσανε τὸ ραίναν μὲ λουλούδια,
κι' ήψάλανε γιὰ τὸν Τσιγγρὸ λογῆς λογῆς τραγουδία,
ἄλλοι 'βαστούσαν τὸ βαρὺ και μερικοὶ τὸ ἴσο...
χιλίοι τὸν πᾶνε απ' ἑμπρὸς και χίλιοι απ' ὀπίσω.
Τέσσαρα ζὰ 'τραβούσανε τὴν ἀμαξα ἐκείνη,
κι' αὐτὸς 'στά ξένα, Περικλή, τὸν πῶς τὸν λένε ξῶνε,
χωρὶς γιὰ τούταις τῆς τιμαὶς πεντάρα νὰ τὸν μέλῃ
καὶ κάνει δ διαδόντρου γυῖς πῶς τάχα δὲν τὰ θέλει,
ἐνὼ γιὰ τέτοια παύματα καὶ τὸ βραδί του δίνει,
τοῦ φτάνει μόνο Δῆμαρχος τὼν 'Αθῶν νὰ γίνῃ.
Γιὰ 'δῆτενε τρεχάματα, γιὰ 'δῆτενε παράταις!
μὲ τοῦ 'Ανδρικοῦ τῶνομα ἐγέμισαν ἡ στράταις.
Ούγο, ψυχή μου Περικλή, ούγο και τείναι τούτα ;
φέρτενε τὰ σιμάρματα, φέρτενε τὰ λαγούτα.
'Οχού! ὦχού! και μούστριψε... ὦχού! και μούρθε ζάλη..
ἐλάστενε, μισὲ Μπουρλή, ἐλάστενε κι' οἱ ἄλλοι,
πάρτενε οεῖς τὴ λύρα σας κι' ἐγὼ τὸν ταμποῦρά μου...
οὔγο και μοῦ 'πιπίλισε απ' τὴν πολλὴ χαρὰ μου.
'Ελάστε ν' ἀμολώμε καμπόσις τρακαρεθῶσις,
ἐλάστενε ν' ἀνοίξουμε τοῦ Χιώτη τῆς σεντούκαις,
ἐλάστενε τῆς ντουμπταῖς του κι' ἀπὸ κοντὰ νὰ 'δοῦμε,
ἐλάστε νὰ τὸ κάψουμε, ἐλάστενε νὰ πρῶμε.
- Π.—Ούγο! δ Χιώτης Δῆμαρχος... οὔγο χαρὰ και τρέλλα!
οὔγο δ κόσμος 'μύρισε μὲ μόσχο και κανέλα.
Ούγο! δ Χιώτης Δῆμαρχος μὲ τὰ πολλὰ τὰ βόλγα...
οὔγο λαχανοπάζαρα!... οὔγο και περιβόλια!..
Ούγο, ψυχή μου Φασουλῇ, κι' ἡ τύχη μας ἀνοίγει...
οὔγο δ νοὺς μου 'φούντωσε, οὔγο και θά μοῦ φύγῃ.
- Φ.—Καὶ τώρα γίνεται γι' αὐτὸν μεγάλο νταραβέρι,
τὸν κυνηγοῦν ἐδῶ κι' ἐκεῖ μὲ τὸ κερὶ 'στο χέρι,
μὰ πουμενὰ δὲν φαίνεται κι' ὁ ἴσχος του ἀκόμα
κι' ἐδῶ πολλοὶ τὸν καρτεροῦν μὲ ἀνοικτὸ τὸ στόμα,
και ὅλο τοῦ τηλεγραφοῦν οἱ φίλοι του κι' οἱ ἄλλοι,
κι' ἂν πάῃ ἔτσι 'γρήγορα θὰ βγάλουμε ντελάλη.
- Π.—Μὰ πὺ νὰ εἶναι, Φασουλῇ;
- Φ.—Ἐξέρω κι' ἐγὼ πὺ νᾶναι;
Εἰς τὸ Παρίσι μερικοὶ σκοπεύουνε νὰ πᾶνε,
και ἂν ἐκεῖ δὲν τὸν εὐρῶν, θὰ πᾶνε παραπέρα,
κι' ἴσως κανένα νὰ ἴδῶν υπέρλαμπρον ἀστέρα,
ποῦ μὲ τὸ φῶς του, Περικλή, τὸν δρόμο νὰ τοὺς δείχνῃ,
ὡς πὺ νὰ εὐρῶν τοῦ Τσιγγροῦ τὰπωλεθῆντα ἴχνη,

- καθὼς τὴν φάτνην τοῦ Χριστοῦ οἱ τρεῖς ἐκείνοι μὲν
Π.—Μὰ τώρα, καθὼς ἔμαθα, τραβᾷ 'στὴν Κοπενάγη
κι' ἂν τοῦτο εἶναι ἀληθές, θὰ 'πῇ πῶς καὶ τρέχει
κι' ὁ Δεληγγιάννης ἀδικο νομίζω δὲν θὰ ἔχῃ
ἂν γράφῃ πῶς τεκταίνονται δολοραφίαι πάλιν...
- Φ.—Εἰς ὑποφάν μ' ἔβαλες, βρε Περικλή, μεγάλην.
Γιατὶ ἐδῶ δὲν ἔρχεται, μὰ ὅλο ταξιδεύει;
'στὴν Κοπενάγη ὁ Τσιγγρὸς τί διάβολο γυρεύει;
Γνωρίζεις πῶς κι' ὁ βασιλεὺς σκοπεύει νὰ ὑπάγῃ
ἐντὸς ὀλίγων ἡμερῶν σ' αὐτὴ τὴν Κοπενάγη,
κι' ἐκεῖ θὰ ἔχῃ ραντεβού μὲ τὸν 'Ανδρέα δῶσο,
καθὼς αὐτὸ δὲν ἐννοεῖ καθέννας πούχει γυνῶσι.
Καὶ ἂν τοῦ 'πῇ ὁ βασιλεὺς ἀπάνω 'στὸ τουμπόσι
εἰς τοῦ λαοῦ τὴν θέλησιν εὐθὺς νὰ ὑπακούσῃ,
βασιλικὴ διαταγὴ και τὰ σκυλιὰ δεμένα,
και ἀριδάρει ὁ Τσιγγρὸς εὐθὺς ἀπὸ τὰ ξένα.
'Αλλέως, φίλε Περικλή, ἀντίο Λεονώρα,
τὸ κόβει λάσπη κι' ἀπ' ἐκεῖ χωρὶς νὰ χάσῃ ὥρα,
και πάει μες 'στοῦ Μεξικοῦ τὰ δάση τὰ παρθένα,
και τότε μένομε κι' ἐμεῖς μὲ μούτρα ταιγριαμένα.
Βαθύτατον μυστήριον τὰ πάντα ὡς ὁ τάφος,
και ὁ Τσιγγρὸς μοῦ φαίνεται κρυφὸς μηχανορραφῆς
κι' αὐτὸς ὁ δικολόλωλος πολὺ μὰς τὰ μπερδεύει...
- Π.—'Στὴν Κοπενάγη τάχατε τί διάβολο γυρεύει;
- Φ.—Θαρρῶ πῶς δὲν χρειάζεται, βρε Περικλή, σερὰ
νὰ νοιώσῃς πῶς τεκταίνεται καμμιὰ δολοραφία.
'Αλλ' ἐπὶ τέλους ἄς μᾶς 'πῇ τί διάβολο θὰ κάνει
κι' ἄς μὴ θελήσῃ και αὐτὸς τὴν πίστι νὰ μᾶς βγάλῃ
γιατὶ πολὺ ἀνησυχῶ κι' ἐγὼ κι' οἱ ψηφοφόροι,
και ἂν δὲν θέλῃ Δῆμαρχος νὰ γίνῃ μὲ τὸ ζῆρι,
τοῦλάχιστον εὐχαριστῶ ἄς 'πῇ 'στοὺς ψηφοφόρους
'στῆς ἀμαξιας, εἰς ἄλλοις, καθὼς και 'στοὺς ἐμπόρους
κι' ἄς δώσῃ, φίλε Περικλή, ὡς ἓνα εἶδος ὄμοιο
ἓνα ἑκατοστάρικο σὲ κάθε ψηφοφόρο.
- Π.—Μὰ δὲν μοῦ λές, βρε Φασουλῇ, και τίποτα καινούρια;
- Φ.—Ἐπέρασε τῶν ἐκλογῶν ἡ ζάλη και ἡ φύρις,
κι' ἐπέτυχε 'στὸν Πειραιᾶ δ κύριος Ρετοίνας,
και ὡς ἐκ τούτου ἡ τιμὴ ἀνέβη τῆς ρετοίνας,
και ἀναψε ὁ Πειραιεύς ἀπὸ φωτοχυσία
και μία βάρκα ἔγινε πρὸς χάριν του θυσία,
κι' αὐτὸ καπνὸν ἐδύλασε τῶν ὑδρανῶν δ ὅμιος,
και παρ' ὀλίγον νὰ καῖ κι' ὁ ἔθνικός μας στόλος,
μὰ και τὰ δάση τοῦ Σκουζέ ἐφούντωσαν κι' ἐκεῖνα
κι' ἡ σπύλαις ὄλαις ἐφθάναν και μέσα 'στὴν 'Αθήνα
κι' ὁ 'Αφεντούλης ἔσκασε μετὰ τοῦ 'Ομηροῦ
κι' ἐπῆρε τὰ βρεμμένα του και πάει σὲ ταξίδι,
κι' ἐνὸς δασκάλου ἔσπασαν τὸ ἀτυχὲς κρανόν,
μὰ και τὰ τζάμια ἔσπασαν καμπόσιον καφρανεῖων,
ἀλλ' ἐνταῦφ ἐπέτυχαν και 'στο νησί τῆς Σύρας
Τσιροπινᾶς, Τσιροδιψᾶς, και κάποιος 'Απυλλόρας,
κι' ὁ Βαφειαδάκης σὲ πολλὴ εὐρέθη στενοχώρια
και δύο ἡμερόνυχτα 'σφυρίζαν τὰ βαπόρια,
κι' ὁ Βαφειαδάκης 'θύμωσε κι' ἐπῆγε νὰ τὰ δέσῃ
γιατὶ νομίζω πρὸ καιροῦ πῶς τάχει κατατρέψη.
Και τόσο ἐσκοτώθηκαν 'στὰς ἐκλογὰς κι' ἐφῆτο,
ἔσοι δὲν ἐσκοτώθηκαν, καὶ μὲνε Περικλέτο,
εἰς τὰς ἐνδόξους Πλαταιὰς και εἰς τοὺς Μαραθῶνας
κι' ἂν κάθε τόσο ἔχωμεν ἐκλογικὸς ἀγῶνας,
σιγὰ σιγὰ, βρε Περικλή, θὰ σκοτωθῶμε ὅλοι
και δὲν θὰ μένουν 'Ελληνες νὰ πάρουνε τὴν Πόλη,
και τότε πηχ φασκελωστα και πᾶμε 'στὰ Πατήσια...
- Π.—'Ορσε λοιπὸν ὁρὸ μαγκουριαῖς, προτοῦ σὲ πιάσῃ λύσσα.

Εἰς τοὺς ἐπιλαχόντας
και τοὺς ἀποτυχόντας.

Α'.

Κατακαυμένη Σούτσο, τὴ συμφορὰ σου κλάψε,
και τὰ ξανθὰ σου γένεια μὲ μαῦρο χρώμα βάψε.
Τοὺς μαχαλάδες ὅλους νὰ πάρῃς παγανιὰ
και μὴν ἀφήσῃς δράμι νερὸ σὲ γειτονιά,
οἱ ἄνθρωποι κι' οἱ σκύλοι νὰ πάθουν ἀπὸ λύσσας.

Κατακαυμένη Σούτσο, τὴ συμφορὰ σου κλάψε,
και τὰ ξανθὰ σου γένεια μὲ μαῦρο χρώμα βάψε.
Οἱ ἐλαιοὶ ἄς γίνουν παρτσάδες και κομμάτια,
ἄς σπαρῶθουν μὲ σκόνῃ ἐχθρῶν και φίλων μάτια,
και πρὶν ἀπὸ τὸν Δῆμο και οὐ παραιτηθῇς
ἔτι μισορέσῃς κάμε γιὰ νὰ ἐκδικηθῇς.

Κατακαυμένη Σούτσο, τὴ συμφορὰ σου κλάψε,
κι' ὅλους τοὺς ὑπαλλήλους τῆς Δημαρχίας πάψε.
Πρὸς ἔξω ἂν κι' ἐκείνοι, χωρὶς νὰ ἔχουν πάθος,
ἂν μάρτυσαν τὴν κήλην τοῦ Σούτσου κατὰ λάθος.
Πρὸς ἔξω ἂν τοὺς ἤλθε σκοτοδύρα ξαφνικὴ
κι' ἐθώσανε 'στο Χιώτη τὸ ἄσπρο τοὺς κουκί.

Εἰς τὸ μετ' σ' ἐπῆραν ἡ τόσαις μαλαγάναις
γιὰ σένα τενεκέδες βαροῦν και παραδάναις,
για τὸν σιὸρ 'Ανδρέα κτείναν τὰ καλαμάκια
και τραγουδοῦν 'στοὺς δρόμους και μέσα 'στὰ σοκάκια:
'Σοῦ 'φάγαν τὰ σηκώτια, σοῦ ἤπιαν τὸ κρασί,
σ' ἐπρίξανε 'στὰ μαῦρα και 'στὴν Τσιγγρὸ χρυσί.

Σοῦ ἄλλαξαν 'στο μαῦρο Χριστὸ και Παναγιά
και τώρα εἶσαι μαῦρος σὰν παπουτσιῶν μπαγιὰ.
'Εσκάπες, Δημητράκη, μαζί μὲ τὸν Τρικούπη,
ἓνας διαδόντρου Χιώτης σὰς ἔγινε καουνοπι,
ἓνα λωλὲ ἐγγόνι τῆς ἀμαξ' Ἀγγερούς
δὲν ἄφησε τὴν νίκη σὲ σὰς τοὺς ἰσχυροὺς.

Μὲ πόνο μοιρολόγια γιὰ σένα τραγουδοῦ,
σ' ἐνίκησε ὁ Χιώτης χωρὶς νὰ εἶν' ἐδῶ.
'Αλλὰ και σὺ φαρκάκι μες 'στὰ πηγὰδια χύσε
και τώρα, Δημητράκη, σὰν Πρίγκηπας ποῦ εἶσαι,
φασκέλωσε τὸν Δῆμο και ρίχτε ὅλα κάτω
και 'στῆς ξεροκαμπίας νὰ πᾶς τὸ Πρίγκηπάτο.

Ἄιντε, καυμένη Μητρο, ὅτι Πριγκηπάτο σύρε,
κι' ἐσένα τὸ ποτάμι ἀνέλπιστα σ' ἐπῆρε.
Κι' ἐδῶ εἰ ψηφοφόροι ἐσῆκωσαν κεφάλι,
μὰ κι' ὁ Ρωμηὸς ἀκέμη μαζί με τοὺτους ψάλλει:
«Σοῦ ῥάγαν τὰ σηκώτια, σοῦ ἦπιαν τὸ κρασί,
καὶ Χιώτικη ὅτ' ἐτέλος τὴν ἔπαθες καὶ οὐ.»

Β'.

Ἐλάτε γύρω, λιγεραῖς, νὰ κλάψωμε τὸν Ράλλη,
τὸν Χρῆστο μας τὸν δόκτορα, λεβέντη λιγερό,
ποῦ ὅτ' ἀ καλὰ καθούμενα τοῦ ἦλθε ὅτ' κεφάλι
νὰ γίνη Δῆμαρχος κι' αὐτὸς σὲ τοῦτο τὸν καιρὸ.
Ἐλάτε νὰ τὸν κλάψωμε με πόνο καὶ με λαύρα,
γιατὶ καὶ τοῦτον, λιγεραῖς, τὸν ἐπρήξαν ὅτ' αὐτὰ μαῦρα.

Κυριακὴ ἑξημέρωνε, μὴν εἶχε ἑξημέρωση,
ὁ ἥλιος ἐβασίλεψε κι' ἐβγήκανε τ' ἀστέρια,
κι' ὁ Χρῆστος με καρδιόχτυπο καὶ με λαχτάρα τόση
ἐπρόσμενε τῆς ἐκλογῆς νὰ μάθῃ τὰ χιμπέρια.
Μὰ ἦλθαν καὶ τοῦ τᾶπανε καὶ γιὰ νὰ ξεθυμάνῃ
ἐλα τὰ τοιγαρέτα τοῦ γῆς Μαδιὰμ τὰ κάνει.

Ἐστοιχημάτιζε κι' αὐτὸς πῶς θάβγῃ πρῶτος πρῶτος,
ἀπ' ὅλους ἐπερίμενε νὰ πάρῃ μονοκοῦκι,
μὰ τώρα μέσ' ὅτ' σπῆτι τοῦ σιγῇ καὶ μέλαν σκότος,
καὶ μέσ' ὅτ' περιβόλι τοῦ λαλοῦν καμπόσοι κοῦκοι:
«Κύρ Χρῆστο ἐξοχώτατε, μὴ τὸν καπνὸ σου χάνῃς,
τὴν γιατρικὴ σου ἄρχισε, γιὰ Δῆμαρχος δὲν κάνεις».

Κακὴ τὸν ἡδρε συμφορὰ καὶ ἑξαφνικὴ τρομάρα...
ἄς κλάψῃ κάθε λιγερὴ τὴν τύχη τοῦ γιατροῦ,
ἔμπηκαν ὅτ' περιβόλι τοῦ, τοῦ ἦπιαν τὰ τοιγάρρα,
καὶ ὕστερα τὸν ἄφησαν ὅτ' ἀ κρύα τοῦ λουτροῦ.
Ἐλάτε γύρω, λιγεραῖς, με δάκρυα ὅτ' ἀ μάτια
καὶ φέρετε ἀνθόνερο καὶ μύσχο δὴ κανάτινα.

Ὁ Χρῆστος πῶς τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντος ἀφίνει
καὶ πόρταις καὶ παράθυρα κατασκασμένους κλείνει.
Μὰ κάνει ὄρκο μέσα τοῦ ὡσὰν γιατρὸς ἱππότης
πῶς ἂν κανένας ἄρρωστος τοῦ τύχῃ συνδημότης,
ἀπὸ αὐτοὺς ποῦ ἔγιναν τοῦ λῶλο-Χιώτη φίλοι,
ὅτ' ἄλλον κόσμον ἀναυλα με πρῶτο θὰ τὸν στείλῃ.

Γ'.

Καὶ σὺ, καυμένη Νικολῆ, καὶ σὺ, Καλλιφρονᾶ,
τὰ σχέδιά σου ἄφησε καὶ πάρε τὰ βουνά.
Καὶ οὐ σ' αὐτὴ τὴν ἐκλογὴν μπαστούνη τὰ εὐρήκες
καὶ οὔτε ἂν ἐπιλαχὼν σὰν κι' ἄλλοτε δὲν ἔβγῃκες,
κι' ὁ Θεοδώρακις ἔπαθε ὡς εἶδος τι ζαλάδα
καὶ ἦπε ξεῖδι καὶ χολὴ μαζί με τὴν σουμάδα.

Ἐπτέρωνε τὸ στήθος τοῦ πεποῖθῃς μεγάλη
κι' εἶχε καὶ λόγο ἐτοιμο ὅτ' οὐς ἐκλογεῖς νὰ βγάλῃ
ἀλλ' ἔξαφνα ἐσῆμαναν ἡ θλιβεραῖς καμπάναις
καὶ τενεκέδες ὅτ' οὐς τοῦ βαροῦν καὶ παραβάναις,
καὶ τότε λάσπη τόκοψε κι' αὐτὸς καὶ ἄλλοι φίλοι
κι' ἐπῆγε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ τὸ λόγο ν' ἀπαγγέλλῃ.

Κατακαυμένη Νικολῆ, φανοῦ καὶ οὐ γενναῖος,
μὴν ἀπελπίζεσαι γι' αὐτὸ, ἀκίμα εἶσαι νέος.
Κανεῖς κουμπάρους μὴ δεχθῇς νὰ σὲ παρηγορήσῃ
γιὰ τοῦτη τὴν μαυρίλα σου, γι' αὐτὴ τὴν συμφορὰ,
καὶ τώρα, Νίκο, πῆγαινε με πρῶτο ὅτ' Παρίσι
γιὰ νὰ σπουδάσῃς Δῆμαρχος καὶ ἄλλῃ μιὰ φορὰ.

Δ'.

Μὲ ὄλη τὴν καρδιά μου μαζί τοὺς τρεῖς σὰς κλαῖω,
με πόνο σὰς κυττάζω καὶ μοιρολόγια λέω.
Δὲν ἔχω πλέον μάτια τὸ χάλι σας νὰ εἶν' ἐδῶ,
σὰς ἔφαγε ὁ Χιώτης χωρὶς νὰ εἶν' ἐδῶ,
σὰς ἔφαγε ὁ Χιώτης μ' ἐκείνη τὴν Γενεῖη,
κι' αὐτὰ κανεῖς ἀκόμη δὲν τὸ καλοπιστεύει.

Καπνοῦ πομφόλυξ ἦτο τὸ πᾶν καὶ διερράγη,
καὶ τώρα δίχως λόγο με σταυρωμένα χέρια
οἱ τρεῖς ἀποτυχόντες καθίστε πλάγι πλάγι
κι' ἕνα πρὸς ἕνα ἐλα μετρήσετε τὰ στέρια.
Οὔτε ὅτ' ἥλιος μοῖρα δὲν ἔχετε, καυμένοι,
κι' ὁ τενεκὲς μονάχα γιὰ μουσικὴ σὰς μένει.

Σὰς ἔφαγε ὁ Χιώτης μ' ἐκείνη τὴν Γενεῖη,
κι' αὐτὸ κανεῖς ἀκομὴ δὲν τὸ καλοπιστεύει.
Κατακαυμένη Σοῦτσο, Καλλιφρονᾶ καὶ Ράλλη,
τὴν τόσην σας φροντίδα παρῆδε ἡ πατρίς,
ἀλλ' ὁ Ρωμηὸς σὰς κλαίει γιὰ τὸ πολὺ σας χάλι
καὶ μνήμην αἰώνιαν ἐπεύχεται ὅτ' οὐς τρεῖς.

Ἀγγελία σοβαρά,
ποῦ θὰ βγάλῃ καὶ παρὰ.

Ἀγγέλλομεν μετὰ σπουδῆς ὅτ' ἡ οἰκουμένην ὄλην
κι' εἰς πᾶσαν τῆς Ἀνατολῆς καὶ τῆς Εὐρώπης πᾶσαν
πῶς ὁ Τσιγγῆς, ὁ Δῆμαρχος τῶν Ἀθηνῶν, ἐχάθη,
καὶ ποῦ εὐρίσκεται κανεῖς δὲν εἰσπορεῖ νὰ μάθῃ.

Ὅστις λοιπὸν τὴν τοῦ Τσιγγῆρος διαμονὴν εἰσέβη
παρακαλεῖται ἡγήτορα νὰ πάῃ νὰ τὸν εὕρῃ,
κι' ἐγὼ γι' αὐτὸν τὸν κόπο τοῦ συμβόλαιον τοῦ κάνω
νὰ πάρῃ τὰ βρεθῆμα τὰ καὶ με τὸ παραπάνω.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ γραφεῖο — μέσα ὅτ' ἀπογραφῆται
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη — κι' ἀπὸ τοῦδε συνόραται
μὲ τῆς βρόμαις τῶν Χαυσιῶν — μ' ἕνα κάποιο Φαρμακεῖον,

Καφενὰ τῶν «Εὐφρονούντων» — ὅσκα μὲρα συζητούντων,
μὲ μπακαλῆδες καμπόσους, — παρὰ τῆς ἄλλης τέσεως
μ' οὐρητήρια σαντούρια — καὶ μιὰ μάνδρα με γαιδοῦρια.